

Kuyruklu BİR MUCİZE

ŞENİZ BAŞ

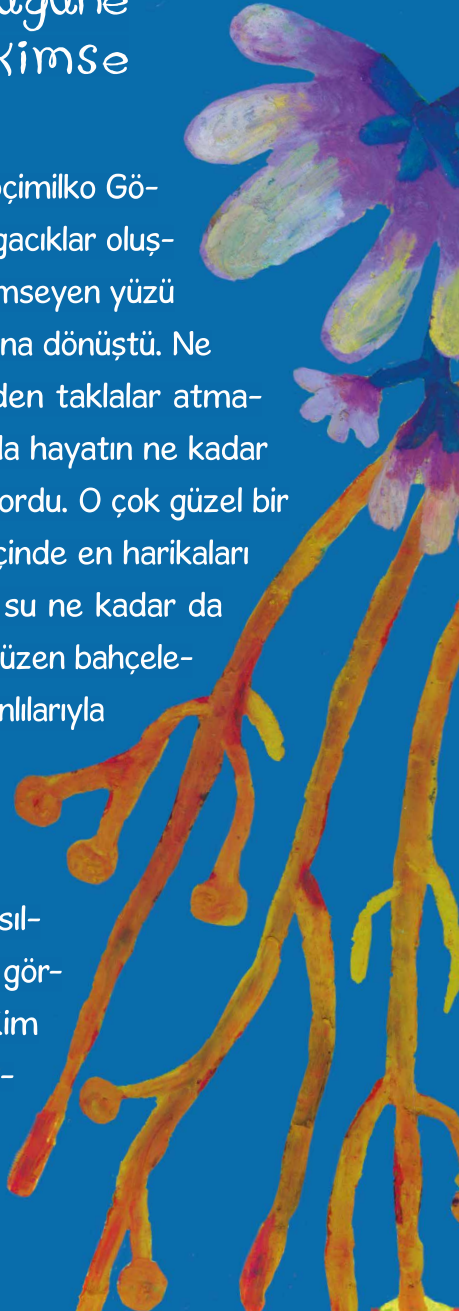
ÇİZER: ZEYNEP BİHTER YILDIZ

“Bunu bana bulgüne kadar neden kimse söylemedi?”

Alya'nın güçlü sesi Soçimilko Gölü'nde köpüklü minik dalgacıklar oluşurdu. Sonra daima gülümseyen yüzü koca bir kahkaha balonuna dönüştü. Ne yapacağını bilemediğinden taklalar atmaya başladı. Bir yandan da hayatın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. O çok güzel bir aksolotldu. Su canlıları içinde en harikaları onlardı. İçinde yaşadığı su ne kadar da güzeldi. Soçimilko Gölü yüzen bahçeleri ve birbirinden ilginç canlılarıyla muhteşemdi. Gölün bulunduğu ülkenin de güzel olduğundan emindi Alya. “Meksika” diye fısıldadı. Bir gün Meksika'yı görmeyi hayal ediyordu. Kim bilir, belki bir su balonunun içinde dolaşabilirdi.

Şimdi ise tüm hayallerini gerçekleştirebileceğini öğrenmişti. Hem de hiçbir tehlikeden korkmadan, azıcık bile kaygılanmadan. Sevinçle taklalarını hızlandırdı. Ama Alya'nın hareketleri yanındaki Nine'sinin başını döndürmeye başlamıştı.

**"Alya, biraz durur musun canım?
Soruna cevap vereceğim."**

Alya minik solungaçlarını titreterek cevap verdi:

"Hayır Nine, duramam. Bundan sonra bana 'dur, gitme, yapma' demeyin. Bana 'koş, atla, zıpla' deyin."

Nine'nin yüzünde karışık bir ifade belirdi. Hem hoşgörüyle hem de endişeyle bakıyor gibiydi.

"Alya, lütfen. Devamını anlatmam lazım. Evet, yaralarını kendi kendine iyileştirebilirsin. Evet, solungacına zarar gelirse onu tekrar üretebilirsin. Ama..."

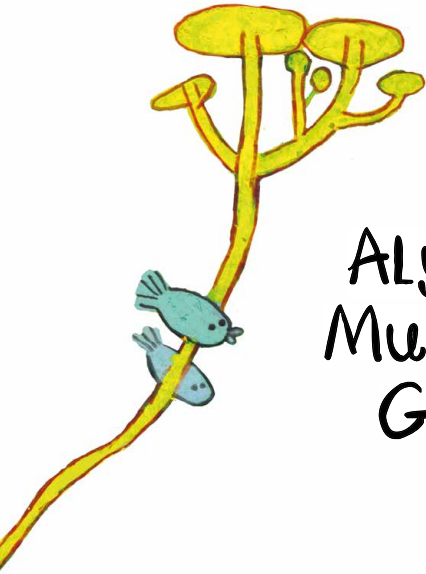
Alya son taklasını atıp Nine'sine yaklaştı. İçi içine sığmıyordu ve mutluluğunun elinden alınmasını istemiyordu.

"Amayı duymak is-te-mi-yorum. Hem ben niye burada duruyorum ki! Hemen gidip bu haberi Maya'ya vermem lazım. Bir dakika, yoksa o biliyor mu? Biliyorsa ve bana söylememişse küserim."

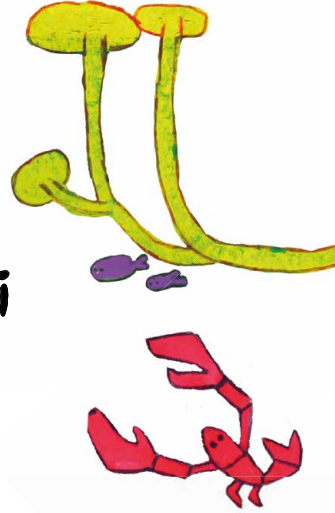
Alya sözünü bitirir bitirmez yüzmeye başladı. Oysa Nine'nin daha anlatmak istedikleri vardı. Ama Alya'nın kuyruğu, su sümbüllerinin arasında gözden yitmişti bile. Nine derin bir iç çekti. Kendi kendine "**Sakin ol, nasıl olsa dönecek.**" diye mırıldandı.

Alya'nın Mucizevi Gücü

Alya sümbül köklerinin arasından sıyrılmış, gölün dibinde rüzgâr gibi ilerliyordu. Yeni öğrendiği yeteneği tüm zihnini ele geçirmişti.

O kadar çok şey yapmak istiyordu ki! Mesela bir an önce gölün her köşesini keşfetmeliydi. Bugüne kadar kendine yasak olan her yere gidecekti. Ama tek başına değil, en yakın arkadaşıyla beraber. Maya aklına gelir gelmez de karşısına çıkmıştı.

Arkadaşı her zaman buluştukları yerde onu bekliyordu.

Alya, suyun içinde zarifçe süzülen Maya'ya sevgiyle baktı. Bence dünyanın en harika varlıkları biziz, diye düşündü. Yani dünyayı hiç bilmiyordu ama öyle tahmin ediyordu. Çok da haksız sayılmazdı. Mesela akso-

lotların her biri farklı bir renkte olabilirdi. Alya tozpembe rengindeydi, bir pamuk şeker kadar tatlıydı. Arkadaşı Maya ise altın sarısıydı, suyun içinde küçük bir mücevher gibi parlıyordu.

Alya solungaçlarından onlarca su kabarcığı çıkararak arkadaşına seslendi.

"MAYAAAA, NE OLDU İNANAMAZSIN. NİNE'M ÖYLE BİR ŞEY SÖYLEDİ Kİ... BÖYLE KALBİN KÜT KÜT ATAR..."

Alya'nın bitmek bilmez coşkusuna alışkındı Maya. Bir kere olsun arkadaşını sakince yüzerken görmemişti. Her seferinde de anlatacağı

gizemli bir konu mutlaka olurdu. Ama Maya, bu sefer arkadaşının ne söyleyeceğini tahmin ediyordu. Az önce annesi ona mucize gibi bir şeyi açıklamıştı. O da sevinmişti aslında. Ama Maya bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyordu. Alya'nın kesin parlak bir fikri vardır, diye düşünüyordu. Alya ise çoktan Maya'nın yanına gelmişti. Arkadaşının etrafında daireler çiziyor, nefes nefese konuşuyordu.

"Maya bak. bu parmak ya! Bu parmağı bir yere sıkıştırdın. diyelim. Hop diye iyileşiyorsun. Hokus pokus. iyileş parmak!"

Maya minik dudaklarını aralayıp bir şey diyecek oldu. Ama Alya'dan bir süre daha fırsat bulamayacağını anlayıp sustu. Önce arkadaşının sakinleşmesi gerekiyordu.

"Ya da Maya, şu tatlı kuyruğunu kaptırdın diyelim. Olsun, geliverir yenisi."

Alya birden durdu. Maya onunla aynı duyguları paylaşmıyor gibiydi. Hâlâ ağzından sakin kabarcıklar çıkıyor, gözleri masum masum bakıyordu. Aslında aksolotlların çoğu böyleydi. Ama bugün farklı olması gerekmez miydi?

"Maya. anladın değil mi ne demek istediğimi? Biz. diyoruz. Kendi kendimizi iyileştirebiliyormuşuz!"

"Biliyorum." dedi Maya. "Bugün öğrendim. Ben... sadece..."

Alya'nın sabrı tükenmeye başlamıştı. Ah Maya, yine ödeklilik yapıyorsun, diye geçirdi içinden.

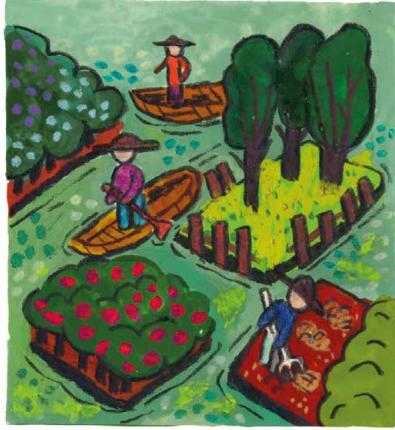
“Maya, neler yapabileceğimizi düşün. Mesela yüzen bahçelerin altında gezinebiliriz!”

“O bahçelerde sebze yetiştiriyorlar. Hatırlıyorsun, değil mi? Yani insanlar!” dedi Maya.

Alya gözlerini devirdi.

“Sen hiç insan gördün mü Maya?”

Maya olumsuz anlamda başını salladı. Alya gülerek “Belki de insan diye bir şey yoktur ha, ne dersin?” dedi. Maya hiç insan görmemişti ama gördüğü başka tehlikeli varlıklar vardı.

“İyi de tilapya diye bir şey var, hem de yüzen bahçe civarında dolaşıyorlar. Ben kendi gözlerimle gördüm. Buna da itiraz edemezsin herhâlde Alya.”

Alya onları sadece uzaktan görmüştü. Tilapya denen balıklara yaklaşmak kesinlikle yasaktı. Hatta bu, yasaklar listesinde bir numaradaydı. Onlar istilacıydılar. Aksolotllara ait olan bu göle insanlar tarafından salınmışlardı. **Gölü kirletmişler, ne var ne yoksa yemişlerdi.** Aksolotllar ise kuytu köşelere kaçarak onlardan kurtulmuşlardı. Ama Alya şimdi bunları düşünmeyecekti. Maya'nın endişelerini de dinlemek istemiyordu. O görüp keşfetmek istiyordu. Hemen hareketlendi.

“Hadi, Maya... Gidiyoruz.”

Alya arkasına bakma ihtiyacı hissetmedi. Maya'nın onun takip edeceğini biliyordu. Her zaman böyle olmuştu. Bazen Alya'yı korumak için bazen de onun renkli dünyasına eşlik etmek için. Alya içine bir huzur dolduğunu hissetti. Asla korkak bir aksolotl değildi. Yine de yanında Maya olduğunda kendini çok daha güçlü hissediyordu. O güvenle ileri atıldı. Ama Maya'nın uyarı dolu sesi Alya'nın yavaşlamasına neden oldu.

“Alya, yüzen bahçelere gidenlere ne olduğunu biliyorsun.”

Off, diye iç geçirdi Alya. Büyük kuzen Pila ve minik Somi'nin bahçelere gidip dönmedikleri masalını çok dinlemişti. Bunlar yavru aksolotllar kendi başlarına bir yere gitmesin diye anlatılıyordu. Maya bu hikâyeleri fazla ciddiye alıyordu.

“Maya. Kendin görmeden bilemezsin değil mi? Hem bizim gibi akıllı, güçlü iki aksolotla kim ne yapabilir?”

Maya, Alya'nın hevesle kıvrılan bedenine baktı. Bugüne kadar Alya'nın birçok konuda haklı çıktığını görmüştü. Evet, gerçekten büyükler bazen abartıyorlardı.

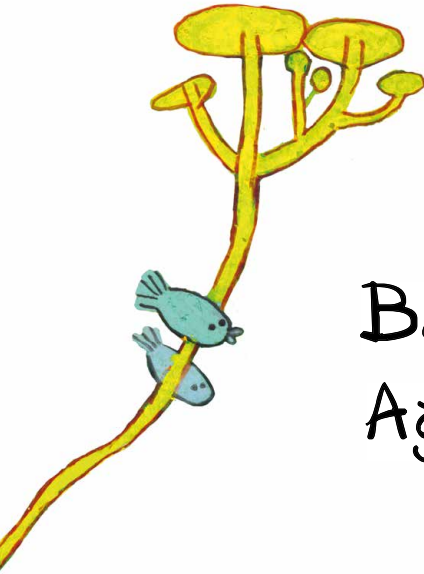
“Tamam Alya. Ama çok zaman geçirmeyelim, görüp dönelim.” dedi.

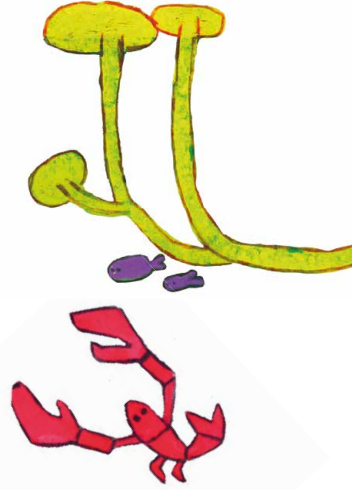
İki minik aksotl gölgeler arasında ilerlemeye başladılar. Alya, Maya'nın karanlıktan huzursuz olduğunu hissediyordu. Hep su mercimekleri yüzündendi. Gölün yüzeyini kaplıyorlar ve güneşin derinlere inmesine engel oluyorlardı. Ama faydaları da vardı. Nine'si onların gölü temizlediklerini söylemişti. Alya, bunu hatırlayınca neşeyle bağırdı.

“Teşekkürler su mercimekleri. İyi ki varsınız. Sayenizde temiz temiz yaşıyoruz.”

Maya, Alya'nın yüzünü hâlden hâle sokarak söylediği sözlere güldü. Alya kadar eğlenceli başka canlı tanı mıyordu. İyi ki onun arkadaşıydı. Alya'nın yanına gidip bunu söylemek istedi. Ama birden sular dalgalanmaya başladı. Arkasından da foş diye bir ses gölün dibinde yankılandı. Bir balıkçı ağı kara bir gölge gibi üstlerine doğru indi. Maya birkaç santimle kurtulmuştu. Ama arkadaşı o kadar şanslı değildi. Maya, “Alya!” diye haykırdı.

Balıkçı Ağında

Alya yüzlerce su canlısıyla beraber ağın içine sıkışmıştı. Kendini kurtarmak için çırpındı. Ancak tikiş tikiş olmuşlardı, balıkların arasından anca kolunu çıkarabildi. Yanından cılız bir ses yükseldi.

“ANİ HAREKETLER YAPMA, CANIN DAHA ÇOK ACIR.”

Alya başını zorla yana çevirdi. Konuşan küçük bir balıktı. Kırmızı turuncu pulları, sırtında yele gibi duran yüzgeciyle çok havalı görünüyordu.

